

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky V. K.**, zastoupené JUDr. Pavlem Marečkem, advokátem, se sídlem Vaníčkova 1070/29, 400 01 Ústí nad Labem, **a dalšího účastníka České správy sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 9. 2002, č. j. 41 Ca 14/2002 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 26. 11. 2001, č. j. xxx, byl stěžovatelce podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“) od 4. 1. 2002 odňat plný invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Ústí nad

Labem ze dne 14. 11. 2001 již není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 50 %. V této souvislosti byl citován § 39 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož pojištěnec je plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 60 %.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka opravný prostředek, o kterém rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 24. 9. 2002, č. j. 41 Ca 14/2002 – 31 tak, že rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení potvrdil. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatelky se krajský soud opíral především o posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) v Ústí nad Labem z 11. 6. 2002, podle něhož pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky byl hodnocen dle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. takto: kapitola XV oddíl F položka 3 písmeno b) ze zde uvedeného rozmezí 30 - 50 % komise přiznala horní hranici 50 %.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka dne 18. 10. 2002 odvolání k Vrchnímu soudu v Praze, o němž tento soud do 31. 12. 2002 nerozhodl a stěžovatelku poučil, že s ohledem na novou úpravu správního soudnictví budou všechna odvolací řízení u vrchních soudů ze zákona zastavena dnem 1. 1. 2003 a účastník tohoto řízení může do 31. 1. 2003 proti rozhodnutí krajského soudu podat kasační stížnost podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Podáním došlým krajskému soudu dne 28. 1. 2003 pak stěžovatelka proti rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost, v níž uvedla, že se domnívá, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné z důvodu nesprávného posouzení předmětné věci. Namítla, že podle závěrů posudkové komise MPSV není schopna práce, jež musí být prováděna ve vynucených polohách (v předklonu, dřepu, se zdviženými horními končetinami nad výši ramen), krajský soud však v odůvodnění svého rozsudku uvádí, že je schopna prací prováděných setrvale ve vynucených polohách a předpokládá, že krajský soud z tohoto důvodu neaplikoval § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Po citaci uvedeného ustanovení stěžovatelka uvedla, v jakém oboru pracovala, po vyučení v oboru kuchař – číšník, jaké práce vykonávala po přiznání částečného invalidního důchodu a domnívá se, že její zdravotní postižení lze hodnotit jako postižení trvale ovlivňující schopnost její výdělečné činnosti. Na toto své postižení není stěžovatelka dosud adaptována, o čemž svědčí podávání léků na uklidnění.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Stěžovatelka ve své kasační stížnosti neuvádí, kterého důvodu uvedeného v citovaném ustanovení se výslovně dovolává, z obsahu její kasační stížnosti lze dovodit, že kasační stížnost podává z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Na to lze usuzovat z toho, že krajský soud, ač při posouzení zdravotního stavu stěžovatelky se opíral především o posudek posudkové komise MPSV, v rozporu s tímto posudkem vyšel z toho, že stěžovatelka je schopna prací prováděných setrvale ve vynucených polohách.

K tomu lze uvést, že krajský soud považoval za přesvědčivé hodnocení posudkové komise o určení celkového poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky. Vzhledem k tomu, že krajský soud vyšel ze závěrů posudkové komise MPSV, je zcela zřejmé, že při převzetí těchto závěrů soudem došlo v písemném vyhotovení rozsudku ke zjevné nesprávnosti, když u prací prováděných setrvale ve vynucených polohách bylo chybně uvedeno, že stěžovatelka je těchto prací schopna (posudková komise jednoznačně uvedla,

že těchto prací stěžovatelka schopna není). Krajský soud měl tuto zjevnou nesprávnost opravit postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s., z obsahu spisu však nevyplývá, že by tak postupoval.

Rozhodnutí o nároku na plný nebo částečný invalidní důchod je závislé zejména na lékařském odborném posouzení. Pro přezkumné soudní řízení je k posouzení zdravotního stavu a výdělečné schopnosti občana povoláno ze zákona Ministerstvo práce a sociálních věcí, které tak činí svými posudkovými komisemi (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Posudek uvedené komise pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásady volného hodnocení důkazů podle § 132 o. s. ř.

Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %, nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle § 44 odst. 1 uvedeného zákona je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33%. V obou případech podle § 39 odst. 2 ve spojení s § 44 odst. 1, věta druhá, zákona o důchodovém pojištění se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával předtím, než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem, přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával.

Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) nemá pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti závěrů posudkové komise MPSV v Ústí nad Labem, vyjádřených v posudku této komise z 11. 6. 2002, podle nichž stěžovatelka již není plně invalidní; ostatně ani stěžovatelka neuvádí žádné konkrétní výhrady proti závěrům posudkové komise. Součástí posudku posudkové komise MPSV je i závěr, jaké práce může stěžovatelka s přihlédnutím ke svému dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu vykonávat, je tak naplněn požadavek § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází mimo jiné z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatelka ke dni vydání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení nebyla plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť její schopnost soustavné výdělečné činnosti nepoklesla nejméně o 66 % a není schopna pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek, krajský soud nepochybil, když rozhodnutí správního orgánu jako věcně správné potvrdil. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatelka, která nebyla v řízení úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo České správy sociálního zabezpečení na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2004

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu